

3 Cdo 10/2012

3 Cdo 27/2012

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a členov senátu JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcu **D., s.r.o.**, so sídlom v T., IČO: X., zastúpeného P. B., advokátkou so sídlom v T., proti žalovanému **S., a.s.**, so sídlom v T., IČO: X., zastúpenému J. N., advokátom so sídlom v P., **o zaplatenie 238 356,24 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36 C 122/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. októbra 2009 sp. zn. 10 Co 181/2009 a dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 6. decembra 2011 sp. zn. 24 Co 56/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **z a m i e t a**.

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 3. decembra 2008 č.k. 36 C 122/2008-81 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca na žalovanom domáhal zaplatenia 238 356,24 € (7 180 720 Sk) s 0,04 % úrokom z omeškania od 22. septembra 2006 do zaplatenia. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 97 138,50 Sk trov konania. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný na základe príklepu udeleného

12. februára 2001 na dražbe nehnuteľností bližšie označených v žalobe sa ako vydražiteľ ujal držby vydražených nehnuteľností a tieto začal v čase od 1. marca 2001 do 31. marca 2007 užívať, pričom príklep bol schválený uznesením Okresného súdu Trnava z 16. decembra 2002 sp. zn. 16 Er 1949/2000. Na základe odvolania podaného proti tomuto uzneseniu Krajský súd v Trnave uznesením z 21. júla 2006 sp. zn. 23 Co 105/2005 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a príklep udelený vydražiteľovi neschválil. Po tomto rozhodnutí krajského súdu žalovaný ako podnájomník uzavrel dňa 22. septembra 2006 s nájomcom O., spol. s r.o. zmluvu o podnájme, na základe ktorej žalovaný pokračoval v užívaní nehnuteľností užívaných od 1. marca 2001 a nájomcovi uhradil nájomné spolu za 6 mesiacov (za obdobie od 22. septembra 2006 do 31. marca 2007) spolu vo výške 794 596 Sk. Spornou ostala medzi účastníkmi otázka, či užívaním nehnuteľností žalovaným v období od 1. marca 2001 do 21. septembra 2006 došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu tak, ako to tvrdil žalobca. Pri posudzovaní tejto otázky dospel súd prvého stupňa k záveru, že žalovaný vstúpil na základe úspešnej účasti v dražbe v súlade s § 150 ods. 1 Exekučného poriadku do oprávnenej držby nehnuteľností a žalobca žalovanému žiadne plnenie týkajúce sa sporných nehnuteľností v jeho vlastníctve neposkytol. Skutočnosť, že žalovaný nehnuteľnosti po určitú dobu užíval bez zmluvy s ich vlastníkom alebo nájomcom, nie je následkom plnenia žalobcu bez právneho dôvodu, ale nezávisle od vôle žalobcu vykonaných úkonov súdneho exekútora a súdu. Preto mal za to, že na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) na úkor žalobcu. Bol toho názoru, že pojem úžitky nie je možné stotožňovať s peňažnou náhradou za užívanie, nakoľko tento pojem má súvislosť s vecami plodonosnými a prírastkami k veci. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 13. októbra 2009 sp. zn. 10 Co 181/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému 2 157,18 € trov odvolacieho konania. Odvolací súd s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej. Zdôraznil, že ak sa vydražiteľ po udelení príklepu už ujal držby vydraženej nehnuteľnosti a užíval ju v rozsahu oprávnení patriacich k chránenej (oprávnenej) držbe, nehnuteľnosť musí v zmysle § 151 Exekučného poriadku vrátiť vlastníkovi, vydať

mu úžitky a nahradiť mu aj škodu, ak škoda pri hospodárení s nehnuteľnosťou vznikla. Užívanie nehnuteľnosti vydražiteľom po udelení príklepu je užívaním na základe právneho dôvodu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu za úžitok podľa § 151 Exekučného poriadku nemožno považovať prínos získaný na základe samotného užívania nehnuteľnosti vydražiteľom, ale prínos na základe užívania nehnuteľnosti napríklad titulom prenajímania nehnuteľnosti a inkasovania nájomného. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Zároveň samostatným výrokom vyslovil, že proti rozsudku je prípustné dovolanie (§ 238 ods. 3 O.s.p.) a za otázku zásadného právneho významu považoval otázku, „či v prípade, ak sa vydražiteľ ujme držby nehnuteľnej veci podľa ustanovenia § 150 ods. 1 Exekučného poriadku a následne súd neschválil udelenie príklepu exekútora, vzniká vlastníkovi nehnuteľnej veci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. úžitkov podľa § 151 Exekučného poriadku od vydražiteľa za užívanie veci vydražiteľom“.

Proti potvrdzujúcemu výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a žiadal, aby dovolací súd rozsudky odvolacieho ako i prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolateľ súhlasil s názorom odvolacieho súdu, že z ustanovenia § 151 Exekučného poriadku nevyplýva povinnosť vydražiteľovi zaplatiť vlastníkovi nehnuteľnosti za jej užívanie, ak súd nechválil príklep exekútorom. Mal však za to, že aj v takomto prípade ide o bezodplatné užívanie veci bez toho, aby bol užívateľ vlastníkom veci, preto je opodstatnený záver, aby takto získaný majetkový prospech bol vydaný tomu, na úkor koho bol získaný v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Dovolateľ nesúhlasil s právnym názorom odvolacieho súdu pri výklade pojmu úžitky, nakoľko odvolací súd v rozpore s § 131 Občianskeho zákonníka nesprávne stotožnil pojem úžitky veci s pojmom plody veci.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie zamietnuť vzhľadom na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Okresný súd Trnava uznesením z 28. mája 2010 č.k. 36 C 122/2008-159 priznal žalobcovi oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Trnave uznesením z 6. decembra 2011 sp. zn.

24 Co 56/2011 odvolanie odporcu odmietol ako podanie niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že odvolanie môže podať účastník, ktorému výrokom rozhodnutia bola spôsobená ujma na jeho právach. Výrokom, ktorým súd prvého stupňa priznal žalobcovi oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie nemohla byť a ani nebola spôsobená žiadna ujma na právach žalovaného. Žalovaný preto nemal subjektívne právo na podanie odvolania.

Proti vyššie uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania podal dovolanie žalovaný z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Trval na tom, že bol osobou oprávnenou podať odvolanie, nakoľko právne účinky odvolaním napadnutého rozhodnutia zhoršujú jeho právne postavenie, nakoľko aj žalovaný ako účastník konania má záujem na výsledku konania vo veci rozhodovania o oslobodení od súdneho poplatku, keďže v prípade neúspešnosti žalovaného v spore, bude musieť žalovaný nahradiť trovy konania, ktoré inak za žalobcu znášal štát. Z uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorí sú zastúpení advokátmi (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal napadnuté rozhodnutia bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1, 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné a dovolanie žalovaného nie je prípustné.

I.

K dovolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. októbra 2009 sp. zn. 10 Co 181/2009:

V ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p. je odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom jeho rozsudku prípustnosť dovolania v prípade, že toto rozhodnutie je zásadného právneho významu. V prípade dovolania pripusteného odvolacím súdom v zmysle § 238

ods. 3 O.s.p. je dovolateľ oprávnený napadnúť jeho rozhodnutie len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a to práve len v konkrétne vymedzenej otázke. V dovolacom konaní môžu byť v takom prípade predmetom súdneho posudzovania iba právne otázky, pre ktoré bolo pripustené dovolanie.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom, vrátane jeho vecného (obsahového) vymedzenia dovolateľom. Obligatorne sa zaoberá len vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; existenciu väd tejto povahy však dovolací súd nezistil.

Uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. možno odvolaciemu súdu vytknúť, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

V danej veci je predmetom preskúmania dovolacím súdom právna otázka, pre ktorú odvolací súd pripustil dovolanie, a to otázka, „či v prípade, ak sa vydražiteľ ujme držby nehnuteľnej veci podľa ustanovenia § 150 ods. 1 Exekučného poriadku a následne súd neschválil udelenie príklepu exekútora, vzniká vlastníčkovi nehnuteľnej veci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. úžitkov podľa § 151 Exekučného poriadku od vydražiteľa za užívanie veci vydražiteľom“.

Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) po udelení príklepu môže sa vydražiteľ ujať držby vydraženej veci; o tom je povinný upovedomiť exekútora.

Ak súd udelenie príklepu neschválil, vydražiteľ je povinný vrátiť vec povinnému, vydať mu úžitky a nahradiť škodu, ktorú mu spôsobil pri hospodárení s nehnuteľnosťou (§ 151 Exekučného poriadku).

Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje. Obdobné právo na ochranu má aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba (§ 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 130 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená (ods. 1). Ak zákon neustanovuje inak, má oprávnený držiteľ rovnaké práva ako vlastník, najmä má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby (ods. 2). Oprávnený držiteľ má voči vlastníkovi nárok na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložil na vec po dobu oprávnenej držby, a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu veci ku dňu jej vrátenia. Obvyklé náklady súvisiace s údržbou a prevádzkou sa však nenahrádzajú (ods. 3).

Neoprávnený držiteľ je povinný vždy vydať vec vlastníkovi spolu s jej plodmi a úžitkami a nahradiť škodu, ktorá neoprávnenou držbou vznikla. Môže si odpočítať náklady potrebné pre údržbu a prevádzku veci (§ 131 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Neoprávnený držiteľ si môže od veci oddeliť to, čím ju na svoje náklady zhodnotil, pokiaľ je to možné bez zhoršenia podstaty veci (§ 131 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Z vyššie citovaného ustanovenia § 150 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon vydražiteľovi priznáva právo, aby sa po udelení príklepu ujal držby vydraženej nehnuteľnosti. Ustanovenia Exekučného poriadku však neobsahujú bližšiu právnu úpravu práv a povinností vyplývajúcich z držby nehnuteľnosti, ktorá vznikla udelením príklepu. Z toho dôvodu je treba na obsah držby aplikovať všeobecnú právnu úpravu, ktorou je Občiansky zákonník. Občiansky zákonník rozlišuje držbu na oprávnenú a neoprávnenú (§ 126 a § 130). Ustanovenie § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka poskytuje oprávnenému držiteľovi rovnaké práva ako vlastníkovi, okrem ak zákon

neustanovuje inak. Rozdielnosť oprávnenej a neoprávnenej držby vyplýva aj z ustanovení § 130 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka a § 131 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Keďže vznik práva držby v zmysle ustanovenia § 150 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva priamo zo zákona, v takomto prípade treba takúto držbu považovať za oprávnenú, a to napriek tomu, že ods. 2 uvedeného ustanovenia obsah povinností vydražiteľa (ako oprávneného držiteľa) je takmer totožný s obsahom povinností neoprávneného držiteľa v zmysle § 131 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Nakoľko právna úprava držby v nadväznosti na udelenie príklepu sledovala predovšetkým umožnenie ujať sa reálneho výkonu práv vyplývajúcich z vlastníctva (čo vyplýva aj so spätných účinkov rozhodnutia súdu o schválení príklepu), je potrebné aj právne dôsledky sledované uvedenou právnou úpravou vykladať v súlade s týmto zámerom.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaný sa na základe príklepu udeleného súdnym exekútorom 12. februára 2001 na dražbe nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu, ktorý bol schválený uznesením Okresného súdu Trnava z 16. decembra 2002 č.k. 16 Er 1949/2000-203, ujal držby vydražených nehnuteľností počnúc 1. marcom 2001, ako i že toto uznesenie súdu prvého stupňa o schválení príklepu bolo uznesením Krajského súdu v Trnave z 21. júla 2006 sp. zn. 23 Co 105/2005, právoplatným 27. septembra 2006, zmenené tak, že príklep sa neschvaľuje.

Pokiaľ ide o obdobie od 1. marca 2001 do 21. septembra 2006 (od udelenia príklepu po neschválenie udelenia príklepu exekútorom súdom), za ktoré si v tomto konaní žalobca voči žalovanému uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. úžitkov, ktoré mal žalovaný získať užívaním nehnuteľností, dovolací súd sa stotožňuje s názorom súdu nižšieho stupňa, že v tomto období išlo zo strany žalovaného o oprávnenú držbu. Oprávnený držiteľ má právo vec užívať v rovnakom rozsahu ako vlastník a z toho užívania mu vo vzťahu k vlastníkovi nevznikajú žiadne povinnosti; jedinou povinnosťou, ktorú oprávnený držiteľ má voči vlastníkovi, je povinnosť vydať mu vec. Oprávnený držiteľ teda nie je povinný vydať vlastníkovi to, o čo sa bezodplatným užívaním jeho veci obohatil.

Z uvedeného vyplýva, že v rámci, ktorý bol vymedzený nastolením otázky zásadného právneho významu, sa žalobcovi v dovolacom konaní nepodarilo spochybníť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že v dovolaní je neopodstatnene uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Nakoľko dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nie je daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

II.

K dovolaniu žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 6. decembra 2011 sp. zn. 24 Co 56/2011:

Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Žalovaným je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania, teda rozhodnutie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Jeho dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

V danom prípade by prípustnosť podaného dovolania zakladala len procesná vada konania uvedená v § 237 O.s.p. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal; existencia väd tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania bolo v dovolacom konaní osobitne skúmané, či postupom súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V prejednávanej veci žalovaný odôvodnil prípustnosť dovolania vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd odmietol jeho odvolanie ako podané neoprávnenou osobou, hoci neboli splnené podmienky pre takýto postup. Podľa dovolacieho súdu žalovaný vytýka uvedenú vadu konania odvolaciemu súdu nedôvodne.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za takýto postup, odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia, treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. v prípade, že podmienky preň neboli splnené, nakoľko odvolanie bolo podané osobou na podanie odvolania.

V prejednávanej veci dovolací súd pri skúmaní, či k takej vade nedošlo, vychádzal z ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (objektívna prípustnosť odvolania je vymedzená ustanovením § 202 O.s.p. určujúcim podmienky, v prípade splnenia ktorých je odvolanie prípustné). Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka

prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania.

Dovolací súd pri posudzovaní subjektívnej prípustnosti odvolania je zhodného názoru ako odvolací súd, že právo podať odvolanie prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma, pričom v danom prípade žalovanému priznaním oslobodenia od súdneho poplatku za dovolanie žalobcovi nebola spôsobená žiadna ujma na jeho procesných právach, a preto žalovaný nie je osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania.

Ak teda dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný nie je osobou (subjektívne) oprávnenou na podanie odvolania proti uzneseniu súdu prvého stupňa o priznaní oslobodenia od súdneho poplatku žalobcovi, a odvolanie žalovaného podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol, rozhodol správne a týmto postupom mu neodňal možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' z ustanovení § 237 a § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Dovolací súd nepriznal účastníkom náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.)

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. marca 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková